

Amikor egy falevél lehull a fáról, vajon úgy érzi-e, hogy legyőzte a hideg?

A fa azt mondja a levélnek: „Ez az élet körforgása. Talán azt hiszed, hogy meghalsz, de valójában bennem élsz tovább. Neked köszönhetem, hogy élek, hiszen általad lélegeztem. Azt is neked köszönhetem, hogy szerettek, mert árnyéket tudtam adni a fáradt vándornak. A te nedved az én nedvem: mi egyek vagyunk.”

Ha egy ember évekig készül rá, hogy megmássza a világ legmagasabb hegyét, és amikor odaér, kitör a vihar, vajon úgy érzi-e, hogy vereséget szenvedett? Azt mondja a hegynek: „Most nem akarsz engem, de majd megváltozik az időjárás, és egy napon fölmászom a csúcsondra. Addig meg itt vársz rám.”

Az ifjú, akit visszautasít az első szerelme, kijelentheti-e, hogy a szerelem nem létezik? Azt mondja magában: „Majd talállok valakit, aki megérti, mit érzek. És életem végéig boldog leszek.”

A természet körforgásában nem létezik sem győzelem, sem vereség. Csak a mozgás létezik.

A tél harcol az egyedulalomért, de végül el kell fogadnia a tavasz győzelmét, amely virágokat és vidámságot hoz.

A forró nyár örökké akar tartani, mert meg van győződve róla, hogy a meleg jót tesz a földnek. De bele kell törődnie, hogy átveszi a helyét az ősz, ami enyhülést hoz az élőlények számára.

A gazella megeszi a füvet, őt viszont felfalja az oroszlán. Nem arról van szó, hogy ki az erősebb, hanem arról, hogy Isten megmutatja a halál és a feltámadás körforgását.

És ebben a körforgásban nincsenek győztesek és vesztesek: csak állomások, amelyek egymást követik. Az ember szíve akkor lesz szabad, amikor ezt megérti. Fogadd hát el ezt a ciklikusságot, ne méricskéld a nehéz pillanatokot, és ne hagyd, hogy becsapjanak a dicsőség pillanatai!

Mindkettő elmúlik. Az egyik követi a másikat. És a körforgás addig tart, amíg ki nem szabadulunk a testből, hogy találkozzunk az Isteni Energiával.

Amikor a harcos ott áll az arénában – akár a saját akaratából, akár a sors szeszélyéből –, a lelke bízvást örömet lelheti az előtte álló küzdelemben. Hiszen ha megőrzi a becsületét és a méltóságát, hiába veszíti el a csatát, nem szenved vereséget, mert a lelke érintetlen marad.

És senkit nem fog hibáztatni a törtétekért. Amikor életében először szeretett, megértette, hogy a visszautasítás nem ölte meg benne a szeretet képességét. És ami érvényes a szeretetre, az a háborúzásra is érvényes.

Egy csata elvesztése vagy bárminek az elvesztése, amit a tulajdonunknak vélünk, szomorú pillanatokot okoz. De amikor elmúlnak ezek a pillanatok,

felfedezzük magunkban az ismeretlen erőt, amely meglep minket és tiszteletet ébreszt önmagunk iránt.

Körülnézünk, és azt mondjuk: „Túléltem.” És örülünk a saját szavainknak.

Akik pedig nem ismerik fel magukban ezt az erőt, azt mondják: „Vesztettem.” És elszomorodnak.

Mások, akik szenvednek a vereségtől és a megalázó történetektől, amiket a győztesek terjesztenek róluk, bár hullajtanak néhány könnycseppet, mégsem sajnálják magukat. Tudják, hogy a harc megszakadt, és pillanatnyilag ők vannak hátrányban.

Hallgatják a szívverésüket. Észreveszik, hogy feszültek. Hogy félnek. De amikor számvetést készítenek az életükről, rádöbbenek, hogy bár rettegnek, a hit még mindig lángba borítja a lelküket és előre löki őket.

Keresik, hogy mit rontottak el és mit csináltak jól. Ha elesnek, kihasználják a pillanatot, hogy megpihenjenek, begyógyítsák a sebeiket, új stratégiákat dolgozzanak ki és jobban felfegyverezzék magukat.

És eljön a nap, amikor egy új csata kopogtat az ajtón. Még mindig tart a félelem, de cselekedni kell – aki nem tesz semmit, örökre ottmarad a földön. Felkelnek hát, és szembenéznek az ellenféllel. Felidézik az átélt szenvedéseket, amelyeket nem akarnak újra átélni.

Az előző vereség arra készíteti őket, hogy ezúttal ők győzzenek, hiszen nem akarják újra átélni ugyanazokat a fájdalmasokat.

Ha most sem győznek, majd győznek legközelebb. És ha legközelebb sem győznek, majd győznek azután. Nem az a legrosszabb, ha elesünk, hanem az, ha a földön maradunk.

Csak az veszít, aki feladja. A többiek mind győztesek.

És eljön a nap, amikor a nehéz pillanatok már csak történetek lesznek, amelyeket büszkén mesélnek azoknak, akik meg akarják hallgatni. És mindenki tisztelettel hallgatja őket, és három fontos dolgot tanul meg belőlük:

Türelmesen várni a megfelelő pillanatot a cselekvésre.

Élég bölcsnek lenni ahhoz, hogy ne szalasszuk el a következő alkalmat.

Büszkén viselni a sebhelyeket.

A sebhelyek érdemrendek, amelyeket tűzzel és vassal égettek a húsunkba. Az ellenség megijed tőlük, mert azt jelzik, hogy a viselőjük tapasztalt harcos. Ezért sokszor inkább a dialógusra törekcsenek a konfliktus helyett.

A sebhelyek hangja erősebben szól, mint a pengéé, amely okozta őket.

